

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117214255
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117214255.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, L. č. XXXXX/XX, bytom T. - L., občan SR, v konaní zast.: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VAL'O&PARTNERS s.r.o., so sídlom Konštantínova 3, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Jozef T., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX T., občan SR, v konaní zast.: JUDr. Martinom Kirňakom, advokátom so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov, IČO: 42 078 474, o zaplatenie 50.000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/15/2017-58 zo dňa 23.10.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Žalovanému sa priznáva vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný m á vo vzťahu k žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že v minulosti najvýznamnejšie nepomenované kontrakty boli: Výmena (permutatio) veci za vec (do ut des). Dohoda sa posudzovala podľa predpisov kúpnej zmluvy bolo si potrebné uvedomiť, že výmena sa celkom nekryla s kúpou. Rozdiel nebol len v tom, že pri výmene neprichádzala do úvahy peňažná protihodnota, ale aj v tom, že pri výmene každá strana mala previesť vlastníctvo veci (nielen pokojnú držbu a užívanie) na druhú stranu, že výmena mala reálny, a nie konsenzuálny charakter. Postupne sa z výmeny priznávalo pre odovzdávateľa oprávnenie žiadať od príjemcu plnenia alebo vrátenie prijatého, alebo plnenie dohovoreného protiplnenia.

Právo veriteľa požadovať od dlžníka plnenie vyplývajúce zo záväzkového vzťahu sa označuje ako pohľadávka, povinnosť dlžníka plniť ako dlh alebo záväzok.

Občiansky zákonník vychádza zo zásady zmluvnej autonómie (§ 2 ods. 3), čo znamená, že sa ponecháva na zväzovanie samotných subjektov, či vôbec a s kým uzavrú zmluvu, aký bude jej obsah, a aká bude jej forma a aký typ zmluvy si v konkrétnom prípade zvolia. Vďaka zmluvnej slobode je možné uzavrieť i zmluvu, ktorá nie je v zákone výslovne upravená, teda nepatrí medzi zmluvné typy. Takáto zmluva však nesmie odporovať obsahu či účelu zákona a nazýva sa zmluva nepomenovaná (Fekete, 2007, s. 188).

Táto zásada znamená povinnosť kontrahentov plniť a dodržiavať nepomenovaný záväzok. Pokiaľ by tomu tak nebolo, mohlo by ísť o podvodný či nejasný právny úkon (Marek, 2006, s. 404).

Z výpovede žalobcu vyplynulo, že predmetná dohoda súvisela s kauzou predaja obchodného podielu žalobcu žalovanému, preto bolo dojednanie záväzku žalovaného bezodplatne, uvedené však skutkových okolnostiach žaloby uvedené nebolo, čím nebol naplnené ustanovenie § 150 ods. 1 CSP.

Z výsluchu žalobcu vplynulo, že v rámci jednaní o predaji obchodného podielu bola dohodnutá jeho cena sumou 400.000 eur, s ktorou žalobca nesúhlasil (napriek tomu zrejme zmluvu o predaji obchodného podielu uzavrel) a chcel vyššiu cenu za obchodný podiel, preto došlo súčasne k predmetnej dohode, na základe ktorej uplatnil v tomto konaní žalobca svoj nárok.

Predmetnou dohodou, z ktorej žalobca odôvodňoval svoj nárok na zaplatenie sumy 50.000 eur bolo dojednanie, že žalovaný zabezpečí bezodplatne pre žalobcu výrobu oceľovej konštrukcie v hodnote 50.000 eur a to aj prostredníctvom tretích osôb. Z dohody nevyplýva právo žalobcu na sumu 50.000 eur, resp. dojednanie o možnosti premeny záväzku žalovaného na peňažný záväzok (hoci reálne malo ísť o časť kúpenej ceny za obchodný podiel).

Je pravdou, že v tomto prípade analógia zákona sa vzťahuje nielen na normy Občianskeho zákonníka, ale aj na všetky normy občianskeho práva, ktoré upravujú občianskoprávne vzťahy s najpodobnejším obsahom (analogia legis). Prednosť má však dohoda účastníkov o rozsahu práv a povinností a atypickú zmluvu môže tvoriť ľubovoľná kombinácia prvkov pomenovaných, hybridných zmlúv a iných záväzkov, súčasne určujúc aj aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, prípadne iných občianskoprávných noriem (Vojčík, 2010, s. 185). V tomto prípade ide o hybridnú zmluvu zmluvy o dielo a zmluvy o prevode obchodného podielu, čo však žalobca v skutkových okolnostiach pri podaní žalobca zamĺčal.

Pri inomínátoch je dôležité to, aby si strany z hľadiska právnej istoty správne a dôsledne sformulovali ich vzájomné práva ako aj povinnosti (Zoufalý, 2007, s. 11). Je potrebné dbať nato, aby obsah zmluvy, ako aj zmluva samotná, bol určitý, jasný a zrozumiteľný, t.j. aby bolo zrejmé kto komu, čo, kedy, a za akých podmienok má plniť, za každej okolnosti a v každom prípade.

Keďže peňažné plnenie žalovaného zo zmluvy ako záväzok resp. jeho premena na peňažný záväzok nevyplývala, súd žalobu formulovanú na zaplatenie sumy 50.000 eur zamietol.

Navyše žalobca nepreukázal doručenie výrobnej dokumentácie žalovanému ako fyzickej osobe.

Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania súd zamietol s poukazom na ust. § 153 ods. 2 CSP, pretože skutkový stav, ktorý navrhovanými dôkazmi žalobca chcel preukázať mu bol od začiatku známy, ale v žalobe neuvedený a jeho preukazovanie by si vyžiadalo nariadenia ďalšieho pojednávania.

Koncentrácia konania vyžaduje aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné, na tieto súd nemusí prihliadnuť. Ide o diskrečnú právomoc súdu, na základe ktorej súd podľa okolností konkrétneho prípadu nie je povinný prihliadnuť na procesné úkony, ktoré neboli uplatnené včas. Úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strany sporu. Základnou procesnou povinnosťou strán sporu je povinnosť tvrdenia, stranu sporu totiž zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi) spolu s dôkazným bremenom (onus probandi), ktoré sú predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť, t.j. uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu v podobe prehry sporu, čo sa prejaví v meritórnom rozhodnutí in re (v skutočnosti). V sporovom konaní je súd totiž limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Rozsudok v sporovom konaní zodpovedá v zásade tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili a zásadne nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má v zásade tvrdiť tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, t.j. bremeno tvrdenia je v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne, to znamená, že nesmie zamĺčať skutkové tvrdenia, o ktorých vie. Právnym následkom porušenia povinnosti tvrdiť pravdivo a úplne je prehra sporu.

2. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ mal za to, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu zmatečný a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný. Žalobca si svoj nárok voči žalovanému uplatňuje z dohody, ktorú strany sporu uzatvorili dňa 13.12.2016. Má za to, že dohoda uzatvorená medzi stranami sporu je inomínátnym právnym vzťahom podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Nakoľko si žalovaný nesplnil voči žalobcovi svoju povinnosť v zmysle dohody do 30.04.2017, žalobca sa pôvodne svojou žalobou podanou

na prvoinštančom súde domáhal od žalovaného reálneho plnenia, t.j. výrobu oceľovej konštrukcie vrátane inžinieringu. Vzhľadom na správanie sa žalovaného, keďže tento odmietal i napriek splneniu si všetkých povinností zo strany žalobcu (zaslanie projektovej dokumentácie), vyhotoviť pre žalobcu oceľovú konštrukciu vrátane inžinieringu s protiprávnou argumentáciou, že táto má technické nedostatky, žalobca bol nútený na vlastné náklady si postaviť predmetnú oceľovú konštrukciu. Odvolateľ tvrdil, že predovšetkým nemožno súhlasiť s názorom, že predmetom dohody podľa článku 1 bod 1 bolo iba to, aby žalovaný zabezpečil pre žalobcu výrobu oceľovej konštrukcie. V tomto prípade slovo zabezpečiť, nemožno vykladať tak ako to urobil právny zástupca žalovaného, pretože tento pojem zahŕňal možnosť danú na výber žalovanému, a to vyhotoviť toto dielo samostatne alebo vyhotoviť toto dielo prostredníctvom subdodávateľa, čo priamo vyplýva aj z článku 1 bodu 7 dohody. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie o nedodaní projektovej dokumentácie, pretože žalovaný je jediným spoločníkom a jediným konateľom spoločnosti V. a táto dokumentácia bola zasielaná na jeho adresu. Posúdenie súdu prvej inštancie v tomto prípade považoval za prílišne formalistické, nemajúce nič spoločné so spravodlivosťou. Obdobne uvedené platí aj o tom, že projektová dokumentácia bola vyhotovená pre obchodnú spoločnosť žalobcu E.. Mal za to, že zo strany súdu prvej inštancie nebolo urobené zadosť materiálnemu chápaniu spravodlivosti, keď jeho žaloba bola zamietnutá, navrhoval v konaní, aby bol vypočítaný R. V.. Poukazoval na to, že suma 500.000 eur bola vlastne doplnená cena predaja obchodného podielu spoločnosti V. - PO, s.r.o., ktorej bol žalobca spoločníkom. Pritom zmluva o prevode obchodného podielu bola v totožný deň ako dohoda vyhotovená R.. V.. Žalobca ďalej poukazoval na to, že boli naplnené všetky skutočnosti potrebné k tomu, aby došlo k zhotoveniu diela, ktoré síce nemalo formu zmluvy o dielo, ale obdobného právneho vzťahu vo forme inominátneho kontraktu. Žalobca je presvedčený, že právny dôvod na základe ktorého od žalovaného požaduje zaplatenie sumy 50.000 eur, nemusel kvalifikovať. CSP rovnako ako OSP vychádza zo zásady „iura novit curia“ (súd pozná právo), tzn. že žalobca je povinný svoj nárok odôvodniť skutkovo, nie je ho povinný právne hodnotiť. Podľa žalobcu, bolo teda povinnosťou súdu prvej inštancie, aby možnosť priznania sumy 50.000 eur zvažoval z hľadiska rôznych právnych predpisov, ktoré žalobca nebol povinný uvádzať. Žalobca teda poukázal na to, že v konečnom dôsledku suma 50.000 eur má formu náhrady škody a to preto, že jednoznačne žalovaný porušil svoj záväzok vyhotoviť či už osobne alebo prostredníctvom tretej osoby dielo v hodnote 50.000 eur, teda porušil § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, o tzv. všeobecnej zodpovednosti. Žalobca ďalej opätovne uviedol, že výlučné nesplnenie si záväzku zo strany žalovaného došlo k tomu, že jeho majetok sa nerozšíril o dielo, ktoré malo mať dohodnutú hodnotu vo výške 50.000 eur.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súde, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 379 a nasl. CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie

je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

9. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

10. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

11. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

12. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

13. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

14. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

15. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

16. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je novum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiadúce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu.

17. Na jednej strane materiálny význam zákonnej koncentrácie konania je daný od vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania pre celé ďalšie konanie, vrátane konaní o opravných prostriedkoch (zohľadňujúc prípustné výnimky), avšak na druhej strane normatívny význam ust. § 154 o zákonnej koncentracii je limitovaný iba na časť konania od vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania do vyhlásenia rozsudku.

18. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť (za určitých predpokladov dokonca aj dodatočne po tom, čo svoje predchádzajúce povinnosti nespĺnili - pozri § 181 ods. 4 a komentár k tomuto ustanoveniu) a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentracii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom:

a) taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt (resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a) až c)),

b) neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie (komentár k Civilnému sporovému poriadku C.H. Beck, doc. JUDr. Marek Števíček, PhD. a kol., 2016).

20. Za stavu ak si žalobca pred súdom prvej inštancie uplatňoval svoje právo a dohody zo dňa 13.12.2016 a zároveň bol navyše poučený o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a koncentracii konania (č.l. 18 spisu). Preto odvolací súd už na prípadný nárok na náhradu škody, resp. iný dôvod žaloby prihliadať nemohol, navyše iný uplatnený nárok z iného dôvodu by mal za následok iné dokazovanie s iným rozsahom ako to previedol súd prvej inštancie.

21. Ak súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že peňažné plnenie žalovaného zo zmluvy ako záväzok, resp. jeho premena na peňažný záväzok nevyplynula, tak odvolací súd zásadne súhlasí s neexistenciou transformácie naturálneho plnenia na peňažné plnenie a preto bolo dôvodné žalobu žalobcu zamietnuť, aj v tomto smere je odvolanie žalobcu neopodstatnené. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku by neovplyvnil ani výsluch R. ako tvorcu dohody.

22. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neexistenciu transformácie naturálneho plnenia na peňažné plnenie a neunesenie dôkazného bremena žalobcu nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami

23. Za takejto situácie všetky námietky odvolateľa uvedené v odvolaní sú neopodstatnené a odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania má svoju oporu v ust. § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti upravenej v tomto ustanovení bolo žalovanému priznané právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).